Ezoterična pisma.

Pismo XVII. Ljubljana, v decembru 1923.

Zelene liste.

M. Collins /: Iz angleščine :/

Ljubezen[x] je čudovita stvar. Podobna je onemu, kar je v življenje čudovitega in samo onemu se da primerjati. Njeno rojstvo v duši[xx] je razvrstaka nerazumljivo in nerazložljivo, kakor rojstvo v telesu. Brez nje duša ravno-tako ne more obstojati, kakor ne more telo živeti, dokler niso pljuča prvič dihnila. Ljubezen je oznanje ali steg, v katerem hrošja duhovne sfere, in dokler se je duša ne zaveda in je ne pozna, se duhovno življenje še ni začelo. - Kar

---

x) Ljubezen je Buddhi ali šesti princip v človeku.

xx) Duša je Kama-manas, ali 4. in 5. princip v človeku.

se imenuje v navadnem življenju ljubezen, strast, ki se vzbuja v občevanju dveh oseb, ni samo sredstvo za pomnoževanje človeškega rodu. Le oni, ki vidijo same materijelne stvari in mislijo le na nje, so tega mnenja. Oni pa, ki so ravno le malo odprahnili zelenni zapah, ki zapira zlata vrata, dobro vedo, da se more strast, katero imenujejo ljudje ljubezen, uporabljati še v druge in višje svrhe, nego je rojenje v tem svetu. Ljubezen ustvaraja življenje tudi v onem svetu. Ljubezen je most med zemljo in nebom, med snovjo in duhom. Kakor pride ž njo v dotiko več ali manj, prej ali slej; ne moremo se ji izogniti kakor rojstvu ali smrti; ne verjamemo, da je le brezpomenčen napor, komaj vreden spomina, mojsce pa je tudi koristovno delo, razmanjšujoče vzbujenje duše v njeno veliko dedščino v življenje ljubezni. Človek, ki ljubi samo z ljubeznijo mladosti, in komur je strast samo strast, ostane samo človek; ta ne pride tje v poštev. Kar bo zemlja krožila in solnce sijalo, dokler bo živ-

---

XXX) Strast je kama, 4. princip. /: refleks šestega :/
(Prevajalec).

vel, vsaj se bo ponavljal vsakoletni čudež prebujenja in pomlajenja, a on se ne bo čudil in se ne bo ničesar naučil. Kaj bodo nepristano pogan-jali na polju in v gozdu zelene listke in mal-če razglašali veliki nauk, on pa ne bo o tem ve-del ničesar.

Grenkoba življenja, izkušenj in obču-vanja iz onimi, ki ne vedo, kaj je ljubezen, amp;mak žive v sovraštvu in v duhovni smrti, prevzroči, da je srce človeško kakor drevo v zimi, črno in suho, kakor bi bilo požgano. Kroč naravo srcdi zime, ne bi verjeli, da se čudež zelenih listov dogaja vsako pomlad, če bi tega o istini ne vi-deli sami.

Bolest in razočaranje ranita in bijeta ljubezen, kjerkoli se izpostavlja, kakor stresa veter vejevje; in kakor sneg pritiska veje k tlom, tako pritiskajo skrbi ljubezen.

Toda dokler ima drevo svoje korenine v zemlji in kroži v njih še sok, ni uničeno tudi če je že izgubilo vso svežost lepote in je ostala le oblika prejšnje lišnosti. Kamotako je tudi pri človeku duhovna smrt še daleč, ako je še

dovreten, da ga omami čar druge osebe in če je njegovo srce še količkaj sveže in mlado. V njem je veliki čudež še vedno mogoč.

Kdor se uda, potrpi in ima voljo vstrajanja, bo končno dosegel svoj cilj ter zaslutil božanstveno toploto in se videl naenkrat obdanega z nebeško krasoto.

Vera je ona, ki omogoči, da se ta čudež zgodi; ne vera v kako konfesijo, v kak oltar, marveč v neviden življenje in njegove zakone ponavljanja! Taka vera je skoro vednost, kajti samo oni jo morejo imeti, ki se v toliko zavedajo duhovnega življenja, da so ga skoro spoznali, in da so skoro postali del njega.

Te besede veljajo onim, ki so to točko že dosegli, ki so pa na pragu zlatih vrat x) omagali in se onemogli zgrudili, ker njihova vednost še ni popolna! Držimo se je, tudi če je samo vera.

---

x) Zlata vrata z železnim zapahom so simbol vstopa v duhovno prostost, katerega brani ego-izem. Kdor hoče vstopiti skozi nje, odložiti mora egoizem, t. j. prepričanje, da je posebno od Gnade in sveta ločeno bitje.

A. L.:

Luč iz Himavata.

Grešnica.

Nekega popoldneva so dovedli k Mahanari mlado deklico. „Grešila je," je izpregovoril eden njenih spremljevalcev. „Njun oče sem, a sem jo izobčil iz svojega rodu, ker mi je donesla sramoto na sivo glavo. Sedaj sodi še ti, mojster, kaj naj dalje je ukreneno z grešnico!"

„Kamnajmo jo!" je zaklical neki brahman, stoječ v ozadju. Ta vzklik je ponovilo še par drugih svečenikov in varuhov templjev.

Mahanara je dvignil svoje obličje, nemirneži so pa skrili glave za hrbte drugih poslušalcev. Potem se je sklonil k deklici, ležeči pred njim na obrazu, rekoč: „Deklica, zakaj si grešila?"

„Ljubila sem moža, kar po mnenju brahmanov ne bi smela... In v svoji neomejeni ljubezni sem padla... Vsi me za to preganjajo, usmili se me vsaj ti, o mojster, ki gledaš

v duše in srca!" je v hrčevitem joku odgovorila deklica.

Mahanara se je zravnal, je pogledal preko poslušalcev in je rekel:

V svetišče boga Višnu je dneno prihajalo starejšo dekle, prvošolčica sveže rumenega pajčolana. V svetišču in na ulici je klenila svoje pobožnost, dokler so njeno notranjost razjedale strasti in druge pošasti globine.

V svetišče boga Višnu je dneno prihajalo starejšo dekle, članica društva boginje Sarasvati, in je vzklikalo: „Glejte, jaz še nisem spoznala moškega!"; a po skritih krajih je v neomejenem poželenju iskala osebe drugega spola.

V svetišče boga Višnu je dneno prihajalo starejše dekle, predstojnica bratovščine belih vaščev, in je kričalo: „Odmrla sem svetu!... Svetnica sem!"; a v srcu je moralo nekdaj kako bo omamila kakega premožnega poglavarja, da je rešil skrbi za vsakdanji obstanek.

V vikacah[1] in templjih Benaresa so njenim vzklikom verovali le mlajši čuvarji svetišč, dočim so starejši vedeli resnico. Vedeli so, da dekle ki se ne sramuje vedno povdarjati svojo nedolžnost – ni več dekle. Vedeli so, da je vsaka, katera hvali o umrličnjie prirodnik nagonov – skrivnena ženska. Vedeli so da tista, katera se proglaša za svetnico – ni pobožna, marveč je hinavka in pobeljeni grob pred Gospodom. Že to so vedeli in so molčali. Pozneje, ko se je za dovoljivo čast in blagostanje omožila s prevrtlim farecm, se resnico spominale ludi drugi.

Bratje, poslušajte moje besede! Ta dekliča pred vami je čista, ker je grešila v svoji uda-ni in odkritosrčni ljubezni ni pa čista zlodejka in svetiška. Ženski katera ljubi je vse odpuščeno ni pa odpuščeno tisti, ki se omoži brez ljubezni do zakonskega drugu. Taka žena je enaka javni plesalki in karavansaraju. Javna plesalka je na razpolago ljudem ne pa nikomu, ker je gladna, brezvestna žena pa proda svoje po užitanju koprneče telo za

[1] Vikara = samostan.

premoženje ali blesteče ime moža. Pred Gospodom sta obe enaki: obe se vrzeti iz dobičkarije možem v naročje. Druga je pravzaprav še slabejša, kakor prva, ker se stalno proda in koče z verskim obredom poroke pokriti svoje nepoštено dejanje. Ti pa kočete tiste, ki ljubijo, kamenjati, dočim nemoralne žene in svetohlinske ščitite in navidezno častite. Gorje vam, brezvestni brahmani!"

Ko je Mahanara dokončal svoj govor, je deklico dvignil in jo blagoslovil, rekoč: „Radost-jo pričakuj sad svojega telesa, ki pred Bogom ne bo nič manj vreden, kakor sad zakonske žene. Pojdi v miru!"

Deklici se je razjasnil objokani obraz. V svoji veliki udanosti se je oklenila desnice mojstra. K tistem hipu pa je iz množice pristopilo par plemenitih žen, ki so jo prevzele v svoje varstvo.

Izdaja „Teozofska družba v Ljubljani"
Tajništvo: Rimska c. št. 18/I.